

U prodavačů dělo se však rozesílání a rozdávaní teprve po uložení povinných výtisků. Krajský jako odvolací soud v Chebu potvrdil rozsudkem ze dne 4. února 1925 tento rozsudek z důvodů prvního soudce, podotknuv ještě, že rozdávaní a rozesílání začíná teprve u prodavačů, poněvaž je dlužno pokládati za zmocněnce novinářského podniku.

Uvedené rozsudky obou stolic se nesrovnávají se zákonem. Ustanovení Šu 17 tiskového zákona rozeznává rozdílení a rozesílání. Prv uvedená činnost týká se bezprostředního doručování tiskopisů čtenářům a prodavačům v místě tiskárny, pokud se týče v místě vydání. Rozesíláním jest rozuměti onu činnost, kterou se dopravují tiskopisy do jiných míst. Dopravování tiskopisů k prodavačům je již rozdílením, rozesíláním, ať děje se jakýmikoliv dopravními prostředky a na jakékoliv vzdálenosti. Stanoví-li tudíž § 17 tiskového zákona, že tiskař je povinen odevzdati výtisk každého listu nebo sešitu periodického tiskopisu současně, když jej počne rozdíletí nebo rozesílati, úřadu bezpečnosti toho místa, kde spis se vydává, vyhoví se předpisu jen tehdy, když současně s počtetím rozšiřování předloží si povinný výtisk úřadu přehlídku vykonávajícímu. Toto předložení musí se tudíž státi takovým způsobem, by jeho současnost s rozdílením (rozesíláním) za všech okolností byla zabezpečena. Bylo-li tudíž v uvedených případech zjištěno, že rozesílání periodických tiskopisů stalo se dříve, než povinné výtisky úřadu bezpečnostnímu a státnímu zastupitelství v Chebu byly odevzdány, stalo se tak proti zřejmému předpisu Šu 17 tiskového zákona. Ve stejném smyslu uznal také již Nejvyšší soud v rozhodnutí Sb. n. s. č. 1931. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle Šu 33 tr. ř.

Čís. 1963.

Urážka na cti jest projevem neúcty, jež dlužno posuzovati podle názorů a zvyklostí oněch společenských kruhů, ve kterých se uražený pohybuje.

Pro pojem »před více lidmi« (§ 491 tr. zák.) nezáleží na tom, že urážlivý výrok byl pronesen jen před dvěma osobami, z nichž jedna zaslechla jen jeho část; rozhoduje, že výrok mohl býti slyšen dvěma osobami.

Závodní dráhy bývají zpravidla místem veřejným.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1925, Zm I 282/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 22. října 1924 a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 13. prosince 1924 porušen byl zákon v ustanovení Šu 491 tr. zák.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 22. října 1924 byl Vilém K. sprostěn z obžaloby pro přestupek Šu 491 tr. zák., spáchaný tím, že dne 9. dubna 1924 na závodisti v D. soukromého obžalobce

Aloisa T-a vydával ve veřejný posměch výroky: »Kdo pak je ten, ten nemá zde co hledati, ten ať závodíště opustí, zde koná se úřední jednání, ten je tu stále ještě, ten ať kouká, aby zmizel, vy jste pro mne vzduch.« (Wer ist denn der, der hat hier nichts zu suchen, der soll die Rennbahn verlassen, hier findet eine Amtshandlung statt, der ist noch immer da, der soll doch schauen, dass er fortkommt, sie sind für mich Luft.) Důvody rozsudku jsou v podstatě ty, že soud první stolice neshledal v závadných výrocih, jím zjištěných, skutkové podstaty přestupku podle §u 491 tr. zák., maje za to, že dotyčné výroky vůbec nejsou způsobilé soukromého obžalobce v obecném mínění, t. j. v celé veřejnosti snížití a v posměch vydávati. Krajský jako odvolací soud v Chebu, nevyhověv odvolání soukromého obžalobce do tohoto rozsudku, potvrdil rozsudkem ze dne 13. prosince 1924 rozsudek své stolice. Zavrhuje sice názor soudu své stolice, že vyžaduje skutková podstata trestného činu podle §u 491 tr. zák. snížení a vydávání v posměch u všech spoluobčanů, dovozuje však, že ke skutkové podstatě §u 491 tr. zák. vyžaduje se v své řadě, by pachatel přímo zamýšlel svého odpůrce v posměch vydati nebo, by si byl vědom, že odpůrce u veřejný posměch vydává. Ku sprošřujícímu výroku dospívá soud odvolací proto, že ony výroky proneseny byly za přítomnosti pouze dvou osob, z nichž jedna prý také jen část jich uslyšela, že obžalovaný za daných poměrů a vzhledem k osobnostem svědků nemohl pokládati za to, že tito jeho výroky uvedou ve veřejnost, a, poněvadž z doslovu výroků lze usuzovati toliko na úmysl obžalovaného, by soukromému obžalobci vyjádřil svou neúctu, neshledal skutkovou podstatu přestupku po subjektivní stránce za prokázanou, nepokládaje za potřebné, by se zabýval také ještě otázkou, byly-li výroky proneseny veřejně nebo před více lidmi.

Uvedené rozsudky nesrovnávají se se zákonem. Prvý soud jen směsuje z části skutkovou podstatu §u 491 tr. zák. s onou podle §u 488 tr. zák., vylučuje, že urážlivé výroky staly se veřejně nebo před více lidmi, ale připouští, že výroky byly projevem neúcty obžalovaného k soukromému obžalobci. Zjišťuje-li odvolací soud rovněž, že obžalovaný svými výroky chtěl soukromému obžalobci vysloviti neúctu, je tím zároveň zjištěno, že obžalovaný si byl urážlivosti svého projevu vědom, neboť urážka na cti není než projevem neúcty k někomu. Takový projev dlužno posuzovati podle názorů a zvyklostí oněch společenských kruhů, ve kterých se uražený pohybuje, jak právem soukromý obžalobce již ve své obžalobě na to poukazoval. Obžalovaný, ačkoliv soukromý obžalobce uváděl na závodíště osobnost k inspekci vyslanou, nejen že soukromého obžalobce úplně ignoroval, ale toto své chování zřejmě nikterak zdvořilé provázal ještě závadnými výroky, neoznačiv soukromého obžalobce jinak než »ten« a konečně mu přímo prohlásiv, že je pro něho »vzduchem«. Obžalovaný tím nepokrytě projevil vůči soukromému obžalobci neúctu způsobem, z něhož zřejmě vyplývalo, že urážka soukromého obžalobce byla přímo rozvážena a jako taková míněna, a dále způsobem, kterým nepokrytě dával na jevo, že soukromého obžalobce nehodnotí ani jako člověka, že pokládá ho za osobu opovržení hodnou buď pro její osobní vlastnosti nebo její smýšlení. Další úvaha odvolacího soudu, že výroky byly proneseny jen před dvěma osobami, z nichž jedna toliko jednu část hovoru prý za-

slechla, a že obžalovaný za daných poměrů a vzhledem k osobnosti svědků nemohl míti za to, že tyto jeho výroky uvedou ve veřejnou známost, jest pro skutkovou podstatu trestného činu podle §u 491 tr. zák. naprosto nerozhodnou, neboť rozhodujícím jest, že výroky ty dvěma osobami slyšeny býti mohly. Tak nalezl nejvyšší soud již opětovně, zejména v rozhodnutí Sb. n. s. č. 569. Ani v objektivním směru nebylo tudíž dostatečného podkladu pro sprostující rozsudek, tím méně v subjektivním směru, když obžalovaný ve smyslu druhého odstavce §u 491 tr. zák. se ani nepokusil prokázati, že k urážlivému svému jednání měl dostatečné příčiny.

Odvolací soud zřejmě přehlíží, že § 491 tr. zák. obsahuje dvě skutkové podstaty, jednak: kdo někoho veřejně nebo před více lidmi z opovrhlivých vlastností neb z opovrhlivého smýšlení viní, jednak: kdo někoho veřejnému posměchu vydává. S touto skutkovou podstatou se zabývá dle svého odůvodnění odvolací soud, jako by bylo šlo obžalovanému o to, by soukromého obžalobce uvedl ve veřejný posměch, leč obě stolice zjišťují výslovně, že obžalovanému šlo o projev neúcty a bylo proto a také vzhledem k tomu, co bylo shora řečeno, zkoumati, byl-li urážlivý ten projev takového dosahu, že jím vinil soukromého obžalobce v jednotlivostech i celku z opovrhlivých vlastností, z opovrhlivého smýšlení. Jen s tohoto stanoviska bylo řešiti otázku, stal-li se projev veřejně nebo před více lidmi. Tato zákonná náležitost byla, jak uvedeno, dostatečně zjištěna. Ona byla by vyžadovala přesnějšiho určení, než se jí ho dostalo prvou stolicí, neboť závodní dráhy zpravidla bývají místem veřejným, byť i ne všeobecně přístupným. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř.

Čís. 1964.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

»Nezřízené pití« ve smyslu §u 6 odstavec druhý zákona musí se vyskytovat v takové míře, by jím zanedbány byly občanské, rodinné a hospodářské povinnosti, ohrožován zdar rodiny a aby tak odsouzený uváděl sebe i rodinu ve zkázu; nepadá sem pití, jemuž byl odsouzený oddán již před podmíněným odsouzením.

Pojem »nezřízeného pití« nekryje se s pojmem »notorického pijáka«.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1925, Zm I 285/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením vrchního zemského soudu v Praze z 9. prosince 1924 porušeno bylo ustanovení §u 6 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; usnesení to se zrušuje a vrchnímu zemskému soudu v Praze se ukládá, by šetře zásady §u 293 odstavce druhý tr. ř. ve věci znovu rozhodl.